

med Sandhed, at det er egentlig ingen Beskyttelse, men en Beskyttelse imod Landets Indvaanere, gaaende ud paa, at de ikke maa besatte sig med denne Industri! Det ligger i Tingens Natur, mine Herrer, at, naar man beskaffer Raastoffer, men lader de forarbejdede Varer gaa toldfrit ind, saa vil der slet ikke opstaa nogen Industri. Jeg vilde virkelig ønske, at denne Fremgangsmaade var bleven anvendt mod andre Varer, f. Ex. Asparges, saa at man havde ladet de hentogte indføres frit, saa var den Industri ophævet! Det, som efter min Overbevisning foregaar ved den Afstemning, der sker over Position 89, er, at de Herrer, som gaa med Flertallet, anerkjende, at det er et rigtigt statsøkonomisk Princip at beskaffe Raastoffet og derimod lade det færdige Materiale gaa toldfrit ind. Altsaa, de Herrer, som erkjende, at dette er rigtigt, vil jeg bede følge Flertallet. Derimod de Herrer, som mene, at man ikke bør gaa ind derpaa, vil jeg bede med Mindretallet stemme for, at denne Position 89 falder ud. — Hvad angaar Vædringsforslagene under Nr. 25 a. og b., da har et høitæret Medlem af Udvalget stillet det første Vædringsforslag alene, derimod er jeg med til Forslaget under Nr. 25 b. Jeg har der noget forandret den Anstuelse, jeg tidligere havde, idet jeg bestemte var for at gjøre Stenolie toldfri, og jeg talte derfor forrige Aar ved Sagens 1ste Behandling. Naar jeg indblettid har anset det for rigtigt at gaa med til at stille Vædringsforslag om, at Stenolie fortoldes med 1 Ore pr. Pund, saa er dette foranlediget ved de Forhandlinger, der have fundet Sted i Udvalget, hvor det høitærede Medlem, jeg sigter til, gjorde den Anstuelse gjældende, at Petroleum meget godt kunde laale den Told, og det erkjender jeg strax, men han gjorde endvidere en anden Anstuelse gjældende, som jeg finder, der er meget Sandt i, det er, at det er godt at have en meget stor Artikel, hvorpaa der er ringe Told, som man under givne Forhold kan forstørre og paa den Maade bringe en bethdelig Indtægt tilveie. Det er langt lettere, mine Herrer, at faae en Told forhøiet under saadanne trange Omstændigheder, end det er at faae lagt en Told paa en Artikel, som hidtil har været toldfri. Derfor har jeg været med til at stille Vædringsforslaget under Nr. 25 b. — Hvad Ost angaar, saa hører jeg til det Mindretal, som holder paa det af den høitærede Minister foreslaaede, at Ost skal være toldpligtig. Jeg holdt paa det forrige Gang, og jeg holder paa det endnu. Efter de Oplysninger, den høitærede Minister har meddeelt i de indledende Bemærkninger, finder jeg mig end yderligere

bestyrket i at holde paa, at det ikke er nogen for høi Told, naar Ost er anfat til 10 Ore pr. Pd. Som af den ærede Ordfører anført, har Ministeren oplyst, at der indføres 404,000 Pd. fin Ost imod 87,000 Pd. Meieriost, altsaa er over fire Femtedele af denne Indførselspost finere Ost, som tilvisse kan taale denne Told. Fremdeles er der et andet Forhold, som jeg ogsaa vil tillade mig at drage frem, nemlig at alle vore Nabolande have Told paa Ost. Der vilde altsaa komme det Forhold frem, dersom vi slog en Streg over Tolden paa Ost, at vi vilde kunne blive oversvømmede med al den simple Ost fra vore Nabolande, hvorved vore Meierier efter min Overbevisning vilde lide et meget stort Tab. Forholdet er nu det, at Tolden f. Ex. i Tydskland er ca. 9 Ore pr. Pd. Ost, i Norge er den 7½ Ore og i Sverig rigtignok kun 3½ Ore, men jeg mener ogsaa, at disse Forhold spille en vis Rolle. Det gaar ikke an, at vi aabne Landet for Oversvømmelse af al den Mængde Ost, medens Andre luffte derfor. Ganste anderledes var det, hvis Forholdet var gjensidigt, saa at vi kunde udføre vor Ost, ligesom de Andre kunde indføre deres til os. — Hvad Vædringsforslaget under Nr. 29 om Salt angaar, har den ærede Ordfører allerede anført, hvad der væsentligt har bevæget os til at stille dette Vædringsforslag. Det er i Virkeligheden en Retfærdighedsfølelse ligeoverfor de Fabrikanter, som jeg kan sige egentlig kun ere Smaafabrikanter. Det er en Retfærdighedsfølelse, der har gjort, at vi, Mindretallet, have troet, at de havde et billigt Krav paa, at der gaves dem Erstatning for de Værker, de allerede have og have anset i god Tro til, at Salttolden ikke vilde blive hævet. Det er jo noget Signende som det, der er foreslaaet ved Bestatningen af den indenlandske Tobak; der har man ogsaa ment, at de, som engang havde lagt sig Værker til, skulde have en vis Godtgjørelse for de Indretninger, de have; man har der foreslaaet at betale Indretningerne og give dem tre Aars Dyrkningsfrihed for Tobak. Her derimod foreslaa vi, at man for at give en billig Affindelsessum skal lade Tolden paa raffineret Salt bestaa endnu i ti Aar. Vi tro, at derved ikke Nogensomhelst vil skades; den ubethdelige Told, som vil falde derpaa for Forbrugeren, er i Virkeligheden saa ringe, saa at det vistnok hører til den Slags, som ikke paa nogen Maade kan spores nogen Steder. Den ærede Ordfører har fremhævet Toldfriheden paa Kul. Det er ganste vist saa, men jeg tror, at dersom man vil se efter, hvad denne Toldfrihed paa Kul gjør, vil man finde, at Virkningen er saa latterlig lille, at det næsten